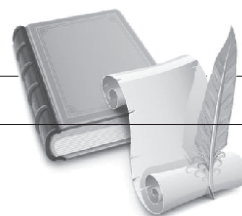

Літературно-мистецька сторінка

ТВОЯ СВЯТА ЛЮБОВ - У НАШИХ ДУШАХ...

Мар'яна КОЛЧЕВА — випускниця Дубенського педагогічного коледжу. Нині — студентка 41-Н групи нашої академії. Любить читати книги, писати вірші, а також... футбол. Поетичний талант розкрився ще в шестирічному віці.

Перші спроби друку зафіксовані в місцевому "Діалозі" та рівненському альманасі "Зірки народжуються на землі".

ЗВЕРТАННЯ ДО БОГА

Боже, подивись на нас з Небес,
Подивись, як умирають діти...
І несуть вони важкий свій хрест,
Боронять країну від бандитів.

Боже, подивись на їхні рани,
Подивись, як впали у борні,
Захищаючи своє одвічне право
Жити в мирі на батьків землі.

Боже, глянь, як боляче Вкраїні,
Як у ріки потрапляє кров.
І засіяні тілами ниви,
Де збирали хліб, пасли коров.

Подивись, йдуть знову воювати.
І дівчата, й хлопці на війні!
Скільки будем, Боже, ще страждати?
Хочем жити ми у мирі на землі...

Боже, подивись на Україну,
Як знущаються із неї вороги:
Розривають тіло, палають ниви,
Й хочуть, щоб із нас росли раби.

Подивись, як гинуть наші люди,
Захищаючи свою сім'ю.
Подивись, як плаче Україна,
Дивлячись на непросту борню!...

Поможи їй залічити рани,
Викинути із серця біль-биду...
Допоможи, Боже, Україні
Пережити всю цю боротьбу!

З ВІРОЮ

На серці — пустота і туга,
В очах — лиш сльози і печаль.
Війна забрала спокій з дому
І віддає болючий жаль.

Не чути голосу надії —
Вона чомусь уже мовчить.
І чи здійсниться ота мрія
У спокої на світі жить,

У мирі, злагоді, любові,
Без страху, болю і війни?...
А, подолавши перепони,
Ми до свободи будем йти!

Ми пронесем навіки в серці
Віру у краще життя.
Ми не здамося посередині —
Боротись будемо до кінця!..

Бо вірим у своє майбутнє,
І знаєм, що воно прийде;
Ще зазвучить на всю Україну:
«Героям Слава хай живе!».

РІЧКА

Тече річка невеличка
З далекого краю,
Несе води засмічені.
Я її питаю:

«Річко, річко невеличка,
Розкажи усе.
Чому води каламутні
І сміття пливе?»

Чому рибка погиває
Й камінці на дні?
Чому плавати не можна
У твоїй воді?».

Чую відповідь тихеньку,
Річка одмовля:
«Я колись була чистенька,
Линула здаля.

Діти плавали і рибка
Теж колись була,
Авода моя по руслі
Старому пливла.

Приходили завжди люди
Воду мою брать.
Прибігали і тварини
Діток напувать.

Я приносила всім радість
І була щаслива...
Та прийшла якось до мене
Невблаганна сила.

Вона зветься «лихі люди»,
Які знищили мене!
Хімікати, пестициди —
Все вода моя несе.

І сміття у мої води
Повсюди кидали,
І отруту не забули —
Рибу убивали.

А заводи й підприємства
Відходи спускали!
Чи ж для цього ж все це люди
Тут побудували?

Вся вода моя отруйна,
Рибка погиває,
І тварини пий не ходять.
Ніхто ж не спасає...»

«Річко, річко, що я можу
Для тебе зробити?».
«Врятуй мене, поки час є!
Без мене — не жити...».

Роман САМОСЮК народився у шахтарському містечку Горлівка в родині шахтарів. Дитинством було безтурботним, довелося швидко подорослішати.

Коли Роману виповнилося 14 років, життя змусило родину переїхати на Кременеччину, у мальовниче село Куликів. Хлопець швидко подружився з багатьма односельцями. Так сталося, що свій перший вірш він написав у 21 рік, а згодом видав свою першу поетичну збірку «До рідної землі».

ДВІ ВІТЧИЗНИ

Донбас — це споконвічна Україна,
Де народився я і колись зростаю.
Я не живу, як кажуть, на чужині:
Терновий край для мене рідним став.

Я закохався в квіти Тернополя,
Припав в обійми Кременецьких гір,
Де в спогадах, мов зелен-зілля,
Кохані очі полонять мій зір.

ГЕРОЙ МАЙДАНУ

Тобі було б сьогодні тридцять літ,
Але життя так обірвалось рано...
Тобі було б ще жити і творити,
Сашко, Сашко, ти наш Герой Майдану!

Тобі б дружину ніжно обіймать,
Ростить дітей — чи донечку, чи сина.
А скільки ще було б пісень співать
Про рідну, про квітучу Україну...

Мов свічка, перед тим, як догорить,
Яскраво спалахне — і тихо згасне.
Отак і ти усім своїм життям
Запалював у душах промінь щастя.

Хай буде пам'ять у серцях свята
І на могилі зацвіте калина.
Я своїм дітям буду повідать,
Коли і як мій друг Сашко загинув...

Присвячую тобі свої вірші.
В моїй душі бринить болюча рана...
З тобою ми були товариші,
Сашко, Сашко, ти наш Герой Майдану...

КРИВАВИЙ МАЙДАН

Двадцять лютого, чотирнадцятий рік...
Приспущені знамена Батьківщини...
Майдан — як море із кривавих рік,
У києві, у серці України.

Жорстокий бій на барикадах йде...
Старенька мати плаче у хустину,
Бо кров гаряча в скронях сина б'є:
«Я буду тут стояти до загибуні!».

Герої революції-війни
З жахливого кривавого Майдану
Додому повернулись у труні...
Надовго ця невиліковна рана...

КАМ'ЯНИЙ ХРЕСТ

Стоїть серед поля самотня могила —
Камінний похилений хрест.
Морози і сонце віками палили,
Дощами посічений весь.

Яка його доля? Що може ховати
Старезне тіло хреста?
Якби ж то уміли хрести розмовляти,
Ця сповідь була б непроста...

Старі люди кажуть, колись на тім місці
Дорога в Почаїв лягла,
Із Кременця завжди вона попід лісом
Прочан до святині вела.

Якось у неділю отим битим шляхом
Вкраїнське весілля ішло.
Назустріч татарів з жорстоким розмахом —
В крові потонуло зело.

Не знаю, чи правда, та щось все це значить:
Там чути, як стогне земля...
Лиш ворон старезний буває закрюче
Й навколо хреста покружля...

НА ЗАХИСТ МОВИ

Українська мова, зоре світанкова,
У росі на травах, в квітах у садах,
У пташинім співі, у пшеничній ниві,
У людській розмові, у моїх словах.

Народився з тобою, рідною, святою,
І з тобою, мово, буду помиратись.

Та прийшла година і тяжкая днина:
Треба, рідна мова, тебе захищать.

Захистимо, браття, мову солов'їну,
Мову калинову, золоту свою,
Бо майбутнє наше — в рідній Україні,
Бо нам, браття, жити в рідному краю.

МОЯ РІДНА ЗЕМЛЯ

Земле мила моя, земле славна моя,
Рідна земле моя, Україно!
Ти тонула в крові, ти горіла в вогні,
Крізь віки піднімалась з руїни.

Інородці усі на Вкраїні-Русі
Свої зуби не раз поламали.
Гострі шаблі криві мужні діти твої
За твоє майбуття підіймали.

Ти незламна в віках, витривала в боях.
Хай це знає і свій і чужинець:
Я живу на своїй, Богом даній землі,
І я гордий, що я українець.

МОЄ СЕЛО

Моє село в промінні світанкові,
В садах пахучих, травах і житах.
Моє село у зорях вечорових,
В спекотних днинах і зимових снах.

У білім цвіті ніжної калини,
В гудінні бджіл, у пісні солов'я,
В гарячій, білій, запашній хлібині,
В Покровській церкві біля вівтаря.

У водах Ікви, у лісах соснових,
В обіймах пишних Кременецьких гір.
Моє село у яблуках медових,
Моє село — славетний Куликів.

ГАРМАШ

Мій любий краю, рідний Куликів,
Омріяний, оспіваний піснями,
Твоє коріння з глибини віків
Насичене і кров'ю, і сльозами

І слава в світлій пам'яті жива
Про сотника-повстанця Гармаша.
На згадку про події тих часів
Присвячую йому свого вірша.